

דנ"פ 7749/17 - מדינת ישראל נגד מאיר אוחנה

בית המשפט העליון

דנ"פ 7749/17

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: מאיר אוחנה

בקשה לקיום דיון נוסף על פסק דינו של בית המשפט העליון בע"פ 8345/15 מיום 19.9.2017 אשר ניתן על ידי כבוד המשנה לנשיאה (בדימ') ס' ג'ובראן, והשופטים נ' הנדל ומ' מזוז

בשם המבקשת: עו"ד ג'ואי (יוסף) אש; עו"ד אבי וסטרמן; עו"ד שרית משגב

בשם המשיב: עו"ד מורן כרמון

החלטה

זוהי בקשה להורות על קיום דיון נוסף בפסק הדין של בית משפט זה (המשנה לנשיאה (בדימ') ס' ג'ובראן, והשופטים נ' הנדל ומ' מזוז) בע"פ אוחנה נ' מדינת ישראל מיום 19.9.2017, שבו התקבל באופן חלקי ערעורו של המשיב על הרשעתו בעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון) ונקבע כי הוא יזוכה ממקצת

העבירות שבהן הורשע לפי סעיף זה, משנקבע כי לא הוכח שהתקיים במשיב היסוד הנפשי לביצוע עבירות אלו.

רקע והליכים קודמים

1. המשיב היה בתקופה הרלוונטית מורשה לעסוק בסחר ביהלומים בבורסה ליהלומים ברמת גן (להלן: הבורסה ליהלומים). הוגש נגדו כתב אישום, הנושא שני אישומים בגין עבירות כלכליות שביצע. כתב האישום מתאר כי במסווה של פעילות במשרד העוסק בייבוא ובמכירה של יהלומים פעל המשיב כדי להוציא מהארץ כספים של נותני שירותי מטבע ואחרים מחוץ לגבולות המדינה, מבלי לדווח על כך לרשות לאיסור הלבנת הון.

שיטת הפעולה של המשיב, כעולה מכתב האישום, הייתה כזו: בשלב הראשון קיבל המשיב - במישרין או בעקיפין - שיקים בערכים דולריים מיהלומנים שונים בבורסה ליהלומים (להלן: היהלומנים). בתמורה לכל שיק העביר המשיב או מי מטעמו כסף מזומן בשקלים ליהלומנים. הכסף התקבל מנותני שירותי מטבע שונים בארץ (להלן: החלפנים). המשיב הוציא ליהלומנים חשבונית כוזבת שלפיה הוא מכר להם יהלומים בסכום הנקוב בשיק, בעוד אשר בפועל לא נערכה כל עסקה כאמור. הוא הפקיד את השיקים שהתקבלו מהיהלומנים בחשבון בנק מיוחד לעוסקים בסחר ביהלומים שהיה בבעלותו בסניף הבורסה ליהלומים ב-State Bank of India (להלן: הבנק ההודי), וגבה עמלה מתוך סכום השיקים שהופקדו.

בשלב השני, על פי הנטען, פעל המשיב כדי להעביר את הכספים שהופקדו בבנק ההודי לחו"ל עבור החלפנים. כדי לעשות כן המשיב קיבל במרמה אישור על ייבוא יהלומים מפקיד המכס והפיקוח על יהלומים בבורסה ליהלומים (להלן: הפיקוח). לצורך כך נסעו המשיב או מי מטעמו לחו"ל. בחזרתו לישראל הצהיר בפני פקיד המכס שנמל התעופה בן גוריון כי ברשותו יהלומים מלוטשים מיובאים. אך בפועל הנוסע לא ייבא יהלומים אמיתיים, אלא נשא עמו קופסה ובה אבנים זולות הנחזות ליהלומים, שאותה הציג בפני פקיד המכס. בהתאם לנוהל במשרדי המכס, פקיד המכס נהג שלא לבחון את היהלומים שהוצגו לו על ידי המשיב, אלא רק להניח אותם בשקית ייעודית אטומה של המכס. כעולה מכתב האישום לאחר קבלת השקית נהג המשיב או מי מטעמו לפנות לקלוד מלכה, שעבד בתקופה הרלוונטית בבורסה ליהלומים (להלן: מלכה) בבקשה שישאיל לו למשך מספר שעות יהלומים אמיתיים. נטען כי בהנחיית המשיב הכינה עובדת משרדו חשבוניות מכר בהתאם לכמות ולשווי היהלומים שהתקבלו ממלכה. במקביל להוצאת החשבוניות הכוזבות, נטען כי המשיב פתח את שקית המכס האטומה, הוציא ממנה את חיקויי היהלומים שבתוכה, הכניס במקומם את היהלומים האמיתיים ששאל ממלכה, אטם מחדש את השקית, אותה הציג בפני פקיד הפיקוח. נטען כי בעקבות המצג הכוזב בפני פקיד הפיקוח הנפיק זה אישור לפיו ייבא המשיב יהלומים בסכום האמור בחשבונית המכר הכוזבת. כעולה מכתב האישום, לאחר קבלת האישור מפקיד הפיקוח נהג המשיב או מי מטעמו להחזיר למלכה את היהלומים המושאלים. בכתב האישום נטען כי מצג כוזב זה אפשר למשיב להעביר את הכספים שהחזיק בבנק ההודי לחשבונות בחו"ל במסווה של תשלום בגין ייבוא יהלומים, ללא דיווח מתאים לרשות לאיסור הלבנת הון.

2. בגין מעשים אלה הואשם המשיב בשורה של עבירות כלכליות כאמור. הרלוונטיות שבהן לבקשה שלפניי הן אלו המייחסות לו ריבוי עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון. נטען כי היהלומים שמסר מלכה למשיב מהווים "רכוש אסור" כהגדרתו בסעיף האמור, כיוון שהם שימשו לביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות. עוד נטען כי המשיב ביצע פעולה ברכוש

האסור - היהלומים שנתקבלו ממלכה והוחזרו לו במטרה להסתיר את פעולות המרמה שביצע המשיב ברכוש האסור. להשלמת התמונה יצוין כי כתב האישום ייחס למשיב עבירות נוספות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון הנוגעות להעברה לחו"ל של כספי החלפנים.

3. ביום 26.10.2015 הרשיע בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ד' רוזן) את המשיב בשורה של עבירות כלכליות לפי חוקים שונים. לענייננו רלוונטית, כאמור, הרשעתו בעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, בגין השימוש שעשה ביהלומים שקיבל ממלכה. בית המשפט קבע כי המשיב ייבא יהלומי דמה ורימה את משרד הפיקוח תוך שימוש ביהלומים שהתקבלו ממלכה אשר באמצעותם הציג מצג כוזב למשרד הפיקוח. נקבע כי "קבלת היהלומים מקלוד [מלכה], ובודאי השבת היהלומים לקלוד מלכה מהווה פעולה ברכוש אסור". בית המשפט ציין כי בהמשך לפעולות אלו העביר המשיב לחו"ל את כספי החלפנים במסווה של ביצוע עסקאות יהלומים, תוך הסתרת העובדה שמקור הכספים הוא בביצוע עבירה, וכי מדובר בכספי החלפנים ולא בכספים שנועדו לתשלום התמורה עבור קבלת היהלומים על ידי המשיב. נקבע כי הוכח שהמשיב העביר את כספי החלפנים לחו"ל באמצעות הבנק ההודי, לאחר שהצהיר בכזב כי הכספים נועדו לתשלום עבור ייבוא יהלומים לישראל, וזאת במטרה למנוע דיווח לרשות לאיסור הלבנת הון.

בגין עבירות אלו ועבירות נוספות נגזר על המשיב עונש של 10 שנות מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס כמפורט בגזר הדין.

4. המשיב ערער הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין לפני בית משפט זה. בסופו של יום הודיע בא כוח המשיב כי אין הוא עומד על מרבית הערעור ככל שהוא נוגע להכרעת הדין, למעט בשתי נקודות המשליכות לדעתו על שאלת העונש שהושת עליו: האחת, נוגעת להיקף הכספי של העבירות שבגין הורשע המשיב. השנייה - היא זו העומדת בלב הבקשה שלפניי - הרשעת המשיב בריבוי עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, ובפרט בכל הנוגע להרשעתו בעבירה זו ביחס לשימוש שעשה ביהלומים שקיבל ממלכה. ביום 19.9.2017 דחה בית משפט זה את מרבית ערעורו של המשיב, למעט בכל הנוגע להרשעתו בעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בשל השימוש שעשה ביהלומים שהתקבלו ממלכה. השופט מ' מזוז, בהסכמת המשנה לנשיאה (בדימ') ס' ג'ובראן והשופט נ' הנדל, קבע כי הרשעת המשיב בעניין זה אינה מתיישבת עם פסיקתו של בית המשפט בע"פ 8551/11 סלכגי נ' מדינת ישראל (12.8.2012) (להלן: עניין סלכגי). בית המשפט עמד על הקביעות שם, לפיהן לצורך הרשעה של נאשם בעבירה של איסור הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק, אין די לקבוע כי הוא הסתיר כספים או רכוש במטרה להסוות את ביצוע עבירת המקור, אלא נדרש להוכיח קיומה של "כוונה מיוחדת" מצדו להסתיר את הכספים או את הרכוש לשם שימוש עתידי בהם. יישומו של כלל זה על ענייננו הוביל את בית המשפט לקבוע כי הרשעת המשיב בעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון גם בגין השימוש שעשה ביהלומים שקיבל ממלכה ובהשבתם אליו (לצד השימוש שעשה בכספי החלפנים, שאינו עומד לדיון בבקשה שלפניי), אינה יכולה לעמוד שכן "לא הוכח כי המערער [המשיב לפניי] 'הסתיר' את היהלומים לשם שימוש עתידי בהם". מטעם זה זוכה המשיב מעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בגין השימוש שעשה ביהלומים שקיבל ממלכה.

בעקבות מסקנה זו, קיבל בית המשפט את הערעור על גזר הדין ועונשו של המשיב הועמד על 7.5 שנות מאסר בפועל, חלף 10 השנים שגזר עליו בית המשפט המחוזי.

5. מכאן הבקשה שלפניי. לדברי המדינה בפסק הדין נקבעה הלכה חדשה לעניין היסוד הנפשי הדרוש לשם הוכחת עבירת הלבנת הון לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, כאשר הרכוש האסור הוא אמצעי ששימש לביצוע עבירת המקור. נטען כי בית משפט זה שגה כאשר יישם את הקביעות בעניין סלכגי על עניינו של המשיב. זאת לטענת המדינה משום שאותן הקביעות בעניין היסוד הנפשי הדרוש בעבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, אינן הלכה מחייבת אלא אמרות אגב בלבד. עוד נטען כי אין להקיש מעניין סלכגי לעניינו של המשיב שכן בעניין סלכגי דובר על רכוש אסור שהוא תקבול של עבירת המקור, בעוד שבעניינו מדובר ברכוש המהווה אמצעי לביצוע העבירה (היהלומים שהתקבלו ממלכה). הוטעם כי בכך צמצם בית משפט זה את תחום פריסתה של העבירה הקבועה בסעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בכל הנוגע להגדרתו של רכוש אסור בהתאם לשלוש מתוך 4 החלופות הקבועות בעבירה. לעמדת המדינה, בשונה מקביעת בית משפט זה, רכוש ששימש או איפשר את ביצוע העבירה, או שבוצעה בו עבירה (בשונה מרכוש שמקורו בביצוע העבירה) אינו מוסתר – ככלל – במטרה לעשות בו שימוש עתידי, אלא כדי להרחיק את העברין מהעבירה או להסתיר את ביצועה. לכן, גורסת המדינה, כי לשם הרשעה בעבירה אין לדרוש הוכחת יסוד נפשי המעיד על כוונה לעשות שימוש עתידי ברכוש האסור. לדברי המדינה לפרשנות שנקבעה במקרה דנן ישנן השלכות מרחיקות לכת, שכן משמעותה היא שלא ניתן יהיה להעמיד לדין בעבירה מקום שבו הוסתר רכוש אסור שנועד לשמש לביצוע עבירת המקור, ככל שלא ייעשה ברכוש זה שימוש עתידי (למשל, כאשר עבירת המקור כבר הושלמה ואין עוד צורך עתידי ברכוש האסור). הוטעם כי עצם הסתרת הרכוש פוגעת בערך המוגן שעומד ביסוד העבירה, ולא המטרה לעשות בו שימוש עתידי, כעולה מקביעתו של בית משפט זה.

6. לתמיכה בעמדתה טוענת המדינה כי קביעות בית המשפט בעניין דנן אינן מתיישבות עם לשון חוק איסור הלבנת הון, והן אף אינן עולות בקנה אחד עם תכליותיו. המדינה גורסת כי – בניגוד לקביעות בית משפט זה בעניין סלכגי – לשון סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון קובעת כי לשם השתכללות העבירה דרושה אך מטרה להסתיר או להסוות את מקור הרכוש האסור, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו או את עשיית הפעולה בו. הוטעם כי אין דבר בלשון החוק שממנו עולה כי יש להוכיח יסוד של כוונה לעשות ברכוש האסור שימוש עתידי. המדינה מוסיפה כי הקביעות בעניין סלכגי ובפסק הדין בעניין שלפניי אף אינן מתיישבות עם התכליות שעומדות ביסוד חוק איסור הלבנת הון. נטען כי אמנם נטרול יסוד הרווח העברייני הוא אחת מתכליות העבירה, אלא שאין זו התכלית היחידה שעומדת ביסוד החוק ובצידה ישנן תכליות נוספות כמו מניעת הסתרת גילוי עבירת המקור ומבצעה, יצירת הרתעה רחבה והגנה על היציבות הכלכלית העולמית של הסקטור הפיננסי. הוטעם כי התכלית של מניעת נטרול יסוד הרווח העברייני אינה מתאימה למאפיינים של רכוש אסור לפי החלופות הקבועות בחוק שעניינן אינו ברכוש שהוא תקבול של עבירת המקור, ושלא ניתן לומר שמטרתו היא ניצול פירות עבירת המקור. המדינה מציינת כי קביעותיו של בית משפט זה בעניין סלכגי ובעניינו של המשיב אינן עולות בקנה אחד עם הסטנדרטים הבינלאומיים שאליהם היא מחויבת.

7. המדינה מוסיפה כי אף בית משפט זה בעניין שטרית המאוחר לעניין סלכגי נמנע מקביעה כי לצורך הרשעה בעבירה מושא דיונו יש צורך בהוכחת כוונה לעשות שימוש עתידי ברכוש האסור, והסתפק בהוכחת יסוד נפשי של הסתרת הזיקה בין הרכוש האסור לבין עבירת המקור (ראו ע"פ 5076/14 שטרית נ' מדינת ישראל, פסקאות 95-96 לפסק הדין של השופט ע' פוגלמן (29.12.2015) (להלן: עניין שטרית)). הוטעם כי אי הבהירות הקיימת בפסיקתו של בית משפט זה אשר ליסוד הנפשי הדרוש להוכחת העבירה מצדיקה כשלעצמה קיומו של דיון נוסף.

לבסוף ציינה המדינה כי אף אם תתקבל עמדתה והמשיב יורשע בעבירות שמהן זוכה, היא לא תעמוד על החמרה בעונשו.

8. המשיב גורס כי דין הבקשה להידחות. לדבריו, בקשת המדינה נסובה למעשה על הקביעות שנקבעו בעניין סלכגי, תוך ניסיון להציגה ככזו שעניינה בקביעות שנקבעו בפרשה דנן. נטען כי פסק הדין מושא הבקשה אינו קובע הלכה חדשה, והוא אך מיישם את ההלכה שנקבעה בעניין סלכגי. לכך הוסיף, כי אין לקבל את עמדת המדינה שלפיה הדברים שנקבעו בעניין סלכגי אינם בגדר הלכה אלא בגדר אמרות אגב בלבד, בציינו כי בית משפט זה חזר עליהם בהסכמה במקרים נוספים. לגופם של דברים, סבור המשיב כי השימוש שעשה ביהלומים שהתקבלו ממלכה אינו מקים את היסודות הדרושים להרשעה בעבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון וכי לא היה צורך להידרש בעניין זה להלכת סלכגי, שכן לא מתקיימים בעניינו התנאים הבסיסיים יותר הדרושים לשם הרשעה בעבירה. זאת לגישת המשיב משום שהיהלומים הושבו למלכה, ומשכך לא ניתן לקבוע כי התקיים היסוד של "כוונה להסתיר" את הבעלות בהם. המשיב הוסיף כי טענות המדינה בעניין זה מועלות לראשונה במסגרת הבקשה דנן וכי המדינה לא ביקשה את חילוט היהלומים וזנחה טענה זו בסיכומיה בבית המשפט המחוזי ואף בתשובתה לערעור שהגיש המשיב גרסה כי הרשעתו בעבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון הייתה רק עקב הסתרת כספי החלפנים שהעביר לחו"ל. לבסוף גורס המשיב כי ההלכה שנקבעה בעניין סלכגי היא הלכה נכונה ומבוססת ואין מקום לשנותה.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובתשובה לה באתי לידי מסקנה כי דינה להידחות. כידוע, סעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 קובע כי דיון נוסף בפסק דין יינתן מקום שבו נקבעה הלכה חדשה וקשה או כאשר נקבעה הלכה הסותרת הלכות קודמות שנפסקו בבית משפט זה (דנ"פ 7307/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (25.12.2017); דנ"פ 5819/17 מירז נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.7.2017)). כבר נפסק כי "הלכה חדשה של בית המשפט העליון צריכה לגלות את עצמה על פני פסק הדין ולהיות ברורה ומפורשת" (דנ"פ 7229/16 בן יצחק נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (3.1.2017)). איני סבורה כי זהו המקרה שלפניי. בפסק הדין יישם בית המשפט את אשר נקבע בעניין סלכגי ואף אומץ בפסיקה מאוחרת של בית משפט זה (ע"פ 8265/13 מלכיאלי נ' מדינת ישראל, פסקה מב (10.3.2016)).

10. אין בידי לקבל את טענת המדינה שלפיה קביעות אלו הן "הערות אגב", שלא היו דרושות לשם הכרעה בטענות המערערים בעניין סלכגי. באותו עניין נסב הדיון, בין היתר, על טענת המערערים באשר ליסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון. טענת המערערים בעניין סלכגי הייתה כי על מנת לבסס את התקיימותו של יסוד זה יש להוכיח כי למבצע העבירה הייתה מטרה "להלבין כסף שחור לכסף לבן" ולא רק להסתיר או להסוות את מקורו. לטענה זו השיבה המדינה כי אין מקום לקרוא לתוך הסעיף יסוד מגביל נוסף כטענת המערערים ("להלבין כסף שחור לכסף לבן"), משסעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון אינו קובע זאת במפורש.

בבואו לפרש את סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון קבע בית המשפט בעניין סלכגי כי יש ממש בטענת המערערים לפיה אין לפרש את הסעיף באופן שמחיל אותו על כל מקרה של פעילות עבריינית הנעשית בחשאי. עוד נקבע כי בשים לב לנוסח הסעיף יש לפרש את התיבה ב"מטרה להסתיר" הקבועה בחוק איסור הלבנת הון, באופן שיחול על מצבים שבהם "כוונת העושה אינה מתייחסת

לעצם הסתרת הכספים או הרכוש (כדי להסתיר עובדת ביצועה של עבירת המקור), אלא רק למצבים שבהם קיימת כוונה להסתיר את הכספים או הרכוש כך שיתאפשר שימוש עתידי בהם". ובהמשך נקבע כי "על מנת להשיג את תכלית החוק בדבר נטרול יסוד הרווח העברייני יש להסתפק בכל מטרה המבקשת לאפשר בעתיד הנאה מפירות עבירת המקור" (עניין סלכגי, פסקאות 35-36). הוטעם כי פרשנות זו מתיישבת עם לשון החוק, ובלשון פסק הדין:

"לשון הסעיף מחזקת את הגישה כי די במטרה לאפשר הנאה מפירות עבירת המקור. כך למשל, די במטרה להסתיר את מיקומו של הרכוש האסור. כפי שכבר הוסבר: נדרש כי מטרת הפעולה תהא הסתרת פירות עבירת המקור ולא הסתרת עבירות המקור עצמה. יש להבחין לשם כך בין הסתרה לשם מניעת גילוי עבירת המקור או שמירה על היתכנות ביצוע עבירת המקור לבין הסתרה לשם ניצול פירות עבירת המקור" (ההדגשות במקור; עניין סלכגי, פסקה 37).

את הפרשנות הזו יישם בית המשפט בעניין סלכגי, במענה לטענת המערערים לפיה לא התקיים בהם היסוד הנפשי הדרוש לביסוס הרשעה בעבירה. בהתאם לפרשנות האמורה, נקבע כי כל שיש להוכיח הוא שהמערערים "התכוונו להסתיר את מקור הכספים שהועברו לחשבונות העסק שלהם עבור המפיצים, כך שיתאפשר למפיצים להשתמש בהם הלאה" (ההדגשות הוספו; פסקה 41), וכי בנסיבות אותו עניין יסוד זה הוכח שכן פעולת הסוואת מקור הכספים נעשתה "על מנת להקל את השימוש בהם בעתיד".

הנה כי כן, אין לקבל את טענת המדינה לפיה קביעות אלה של בית המשפט בעניין סלכגי היו בבחינת "למעלה מן הצורך". בעניין שטרית, שאליו מפנה המדינה, אף חזר בית משפט זה על הקביעות בעניין סלכגי וציין כי מסקנת בית המשפט באותו עניין הייתה כי "יש להראות כי מטרת ההסתרה היא ניצול פירות עבירת המקור, להבדיל ממניעת גילוי דבר העבירה [...] במסגרת זאת נקבע כי גם מי שפועל כדי לטשטש את הקשר בין הרכוש לבין עבירת המקור, ולא רק מי שפועל להטמיעו בערוצים לגיטימיים, עובר עבירה של הלבנת הון" (ההדגשות הוספו; עניין שטרית, פסקה 95).

11. אכן, בעניין סלכגי ובפסקי הדין שלאחריו לא נדרש בית משפט זה להבחנה - שעליה עומדת המדינה - בין רכוש אסור שהוא תקבול של עבירת המקור לבין רכוש אסור ששימש לצורך ביצוע העבירה. הבחנה כזו לא נעשתה גם בפסק הדין מושא הבקשה שלפניי. ממילא לא עלתה ולא נתלבנה בו השאלה האם יש להחיל את המבחן שנקבע בעניין סלכגי גם על מצבים אשר בהם אין מדובר ברכוש שהוא תקבול של עבירת המקור. מבלי לקבוע מסמרות בסוגיה זו, אני סבורה כי אין מקום להעלות ולברר אותה לראשונה במסגרת דיון נוסף. המדינה לא העלתה כל טענה לעניין זה במסגרת הדיון בערעור. כל שטענה המדינה הוא כי "המערער לא הורשע בביצוע עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בגין קבלתם או השבתם של היהלומים למלכה [...] אלא בעקבות העברת הכספים לחו"ל במסווה של עסקאות יהלומים" (ההדגשות הוספו; פסק הדין מושא הבקשה, פסקה 19). משהסוגיה לא עלתה לדיון בערעור ומשבית המשפט לא נדרש אליה במסגרת פסק הדין מושא הבקשה, איני סבורה כי יש לאפשר את הדיון בה במסגרת הליך של דיון נוסף (השוו דנ"א 2128/16 כרמל נ' טלמון, פסקה 20 (30.5.2016)).

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשע"ח (6.2.2018).

ה נ ש י א ה
